

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Номер 719

23.09.2020 г.

Град Ловеч

Окръжен съд – Ловеч

III състав

На 23.09.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател: ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА

Членове: ИВАНИЧКА
КОНСТАНТИНОВА
ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА

като разгледа докладваното от ИВАНИЧКА КОНСТАНТИНОВА Въззивно
частно гражданско дело № 20204300500480 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид:

Производството е по реда на чл. 413, ал.2 във вр. с чл. 274 и сл. ГПК.

Подадена е частна жалба от „ЮБЦ“ЕООД, ЕИК 205680303, предствлявано от Ю. Ц. ,
чрез адвокат В. Г. , САК, Съд.адрес: гр.София, бул.”България” № 81, вх.В, ет.8 против
*Разпореждане № 727/07.08.2020 г., постановено по ч.гр.дело № 280/2020 г. на Районен съд
Луковит.*

Жалбоподателят обжалва разпореждането в частта, с която първостепенният съд е
отхвърлил заявлението за издаване на заповед за изпълнение за претендирани разноси в
размер на 180.00 лева, представляващи адвокатско възнаграждение. Счита, че има неяснота
в мотивите на съда и отъждествяването на непредставена фактура към договора за правна
защита и съдействие с недоказването на реално сторен разход от страна на дружеството-
заявител. Поддържа, че при констатирана липса на такъв документ, съдът е следвало да даде
срок на заявителя да отстрани допуснатите нередовности, съгласно чл.411, ал.1, т.1 ГПК.
Така се е стигнало до краен резултат, при който на дружеството не са присъдени реално
сторени, заплатени и обложени с данък разноси.

Моли да бъде отменено разпореждането в обжалваната част и да бъдат дадени
задължителни указания на РС да издаде заповед за реално сторените от страна на заявителя
разноси за адвокатско възнаграждение.

Частната жалба е подадена в срока по чл. 413 ал.2 от ГПК, поради което е *допустима*.Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Производството по чл.410 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение е започнало по повод заявление, подадено до Луковитския районен съд от „ЮБЦ“ЕООД, ЕИК 205680303 срещу длъжника *Ц. К. Х.*, ЕГН 8509093033 от гр.Луковит, ул.”Начална” за сумата: 69.27 лева главница и 19.54 лева лихва, представляваща незаплатена далекосъобщителна услуга по договори с клиентски номер 16530923001 от 30.12.2016 г., сключен между длъжника и мобилния оператор” Българска телекомуникационна компания” ЕАД, за което са издадени 3 бр.фактури за периода от 08.02.2017 г. до 07.06.2017 г.Заявителят е придобил вземането по договор за цесия от 01.10.2019 г., сключен със „С.Г.Груп” ЕАД, последното от своя страна е придобило вземането от „БТК”ЕАД по силата на договор за целия от 16.10.2018 г. Претендира и за разноски в размер на 25 лева за платена държавна такса, както и 180 лева за адвокатско възнаграждение.

С Разпореждане № 627/17 юли 2020 г. по ч.гр.дело № 280/2020 г. Луковитският районен съд е указал на заявителя да отстрани нередовностите в подаденото заявление като въведе твърдения относно вида и размера на предоставените услуги и стойността на всяка от тях, както и за какъв период се отнася.

След подадена молба от заявителя, Луковитският районен съд е уважил искането и постановил издаване на заповед за изпълнение за посочената главница (за лихвата заявителят е направил отказ) и за разходите за държавна такса и отхвърлил заявлението в частта ,в която се претендират разноски за адвокатско възнаграждение. Приел е, че заявителят не е представил доказателства за реално плащане на хонораара.

Съгласно общата разпоредба на чл.78 ал.1 от ГПК, заплатените от ищеца такси, разноски за производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска.

Настоящата въззивна инстанция приема, че Луковитският районен съд правилно е отказал да присъди на заявителя разноски за адвокатско възнаграждение, поради това, че към заявлението не са приложени доказателства за реалното му плащане.

В настоящия случай към заявлението е представен писмен Договор за правна защита и съдействие от 01.04.2020 г. и пълномощно, с което законно представляващият „ЮБЦ“ЕООД е упълномощил Адв.дружество „Герова и Петкова и адвокат В. Г. да осъществят правна защита и съдействие по делото, изразяваща се в подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение, за завеждане и водене на делото на дружеството срещу длъжника *Ц. К. Х.* . В т. III от договора е посочено, че *договореното възнаграждение е 180 лева, с включен ДДС*. Отразено е, че възнаграждението е платено „в брой при подписване на договора, който служи и като разписка за платена сума”.

В т.1 на цитираното и от частния въззивник ТР № 6 от 6.11.2013 г. по тълк.дело №

6/2012 г. на ОСГТК на ВКС се приема, че съдебни разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението и в договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка.

Съдът е съобразил решение № 175 от 26.01.2017 г. на ВКС по н.д.№ 783/2016 г. на III н.о., в което, позовавайки се и на ТР № 6/2013 г., Върховната инстанция приема, че въпреки липсата на препращане в ЗА към разпоредбите на ЗСч, в посочената част ЗСч е приложим, доколкото в националното законодателство липсват разпоредби, уреждащи въпроса за *документалната обосновка на извършеното плащане*. В решението на ВКС е направена препратка и към решения на ЕСПЧ за нарушения по ЕКПЧОС, и е формиран извод, че: „съдът не може да пренебрегне решаването на въпроса доколко претендиран за присъждане размер на адвокатско възнаграждение като дължими разноси е надлежно обоснован и доказан”. В този смисъл РС е приел, че *регистрираното по ЗДДС дружество следва да документира извършената от него доставка на стока или услуга съгласно изискванията на ЗСч.*, а представеният договор за правна защита и съдействие няма характеристиките на първичен счетоводен документ. Правилни са констатациите, че и извън случаите на регистрирани по ЗДДС лица, адвокатът е длъжен да издава документ, отговарящ на изискванията на чл.7, ал.1 ЗСч. за получените от него доходи (на осн. чл.9, ал.2 ЗДДФЛ) и един от тези документи е *разписката в договора за правна защита и съдействие от адвокатски кочан, защото съдържа необходимите реквизити на първичен счетоводен документ*. В настоящия случай договорът между заявителя и адвоката е валиден, но не е сключен по утвърдения образец, което не е доказателство за съда, че сумата е реално платена. Видно е от приложения договор, макар че е вписано че сумата е внесена в брой, не е посочено къде е внесена, не е представена нито фактура, нито касов бон, поради което съдът приема ,че този договор *не може да представлява доказателство за платено възнаграждение*. Правилни са изводите, че процесният договор не е съобразен с нормите от публичен порядък, за които съдът следи служебно.

С оглед изложеното, разпореждането на Луковитския районен съд е правилно и законосъобразно в обжалваната част, поради което следва да бъде потвърдено.

Воден от изложените съображения, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА в частта за разноските *РАЗПОРЕЖДАНЕ № 727 от 07 август 2020 година, постановено по ч.гр.дело № 280 по описа за 2020 година на Луковитския районен съд.*

Определението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____